

Nonó

KIS TRAKTA A POSZTKÖZÉP ÉS TRANSZDECENS IRODALOM TERMÉSZETÉNEK MIÁN

Tisztelt Urak és Hölgyek!

Minekutána bevezető ütlegeink következtében maguktól kellőképpen eltértek, mi sem természetesebb annál, mint hogy az elkövetkezőkben tárgyatrérésünk a tárgy magáhozértésének al- és feltáján, illetve bal és jobb fertályán jön-megy végbe. Lébe.

Ilymódon végképp nem hágnak a vég elébe. Sőt. Inkább vágunk. Mégpedig a belebe – eképpen jutván egyre közelebb minden dolgok végső esszenciájához: a KANÁL-hoz, mely a lében. Vagyis, ahogyan azt már *Karl Nyet Cseh* számtalanszorkiejtette a száján rajta: LEBEN. Ha csöppet is figyelmesek vagyunk, egyből világossá válik az, amit a köztünk és notórius gondolkodónk közt türemkedő tév ól közepén posztoló *posztközép* vigilencséje nyilvánít: hogy, (nota bene) korántsem „hal, ott!!!”, (ez valószínűleg nem a kiötlés, hanem a betöltés korszakában foganhatott), hanem igenis „él, ni!!!”.

Ha pedig akadna önök közt oly merész *dividuum*, aki még ezek után is megkérdőzné: Hol? Nos, nyilván *itt*. Magától értetődik. Illetve maguktól. Vagyis ultimusz: alon, fölön, jobbon, balon és közepén túli posztesszenciájuktól. A transzdecens irodalom, tisztelt balgatóság, önmagából kiindulva szíd. *Seed*. Hogyugye, aki mög nem halja, az láshassa, fokhassa. Fogyaszthassa. Úrias pökhendiséggel, posztdélutánon. Persze csak az a nagyfülű, aki nem kérdez. Mert, ugye, minden kérdező *dividuum*: oszt. A transzdecencia nyélege penig ippeg ebből áll ki: hogy nem oszt, nem szoroz. Hanem igenis, keményen áll. Ki. Oszt útáll.

Van egy út, amin a transzdecens precedens nélküli rettenthetenciával áll – és nem szövegel, hanem *cövekel* – közepén áll, mint már mondtam, egy pennán áll, pennáll ott a cöveknyi pennán és szalutál. Ő a közép-poszt. A könnyebb referencia kedvéért: posztközép. A transzdecens tehát posztközép preferencia, minden kedves érdeklődő számára, aki *in-dividuum*. Oszt-hatat-lan (SÁGSÉG). Ezeknek aztán hetet-havat. Hadd hallgassák! Mert végső soron – és megbocsáttassák fallozófhoz nem illő megin dülésom – a transzdecens irodalom egyetlen hatalmas katar cisz szimfónia, melynek következménye a KANÁL mélységes egyező: ANÁL, ezáltal ismételten kihangsúlyozván a közép meghaladásának kényszerét. S a kény szerét, mely mindenek alatt, fölött és között lebeg az örök viduumban: a posztközép és transzdecens fenenagyot.